

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/66/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217209563
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4217209563.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Mareka Olekšáka, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. X, C., v konaní zastúpená: Advokátska kancelária Mgr. Jozef Vida, s.r.o., so sídlom Turecká 36, Nové Zámky, IČO: 47 258 250 proti žalovanému: D. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXXXX D. E. XXX, F. B., G., XXX XX, H., v konaní zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s.r.o., so sídlom Pohraničná 4, Komárno, IČO: 36 721 123, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 6. júna 2023, č. k. 13C/26/2017-301, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 6. júna 2023, č. k. 13C/26/2017-301, určil, že žalobkyňa A. B., I. B., nar. XX. XX. XXXX/XXXX je vlastníčkou nehnuteľností, zapísaných na liste vlastníctva číslo XXXX pre k.ú. C. ako parcely registra "C" číslo 7428 - záhrada o výmere 488 m², číslo 7429 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 251 m² a ako stavby - rodinný dom so súpisným číslom XXX B. J. K. XXXX v podiele 1/6 z celku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

2. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak prvoinštančný súd uviedol, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 02. 05. 2017 sa žalobkyňa domáhala určenia, že v podiele 1/6 z celku je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre k.ú. C. ako parcelné č. 7428 - záhrady o výmere 488 m², parcelné č. 7429 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 251 m² a rodinný dom so súpisným číslom XXX na parcele č. 7429.

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a fotografiami tvoriacimi obsah súdneho spisu s tým, že na danú vec aplikoval ustanovenie § 630 OZ a § 151n a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), pričom zistil nasledovný skutkový a právny stav.

4. Z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. C. mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný je výlučným vlastníkom parcely registra „C“ č. 7428 - záhrady o výmere 488 m², parcely registra „C“ č. 7429 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 251 m² a stavby rodinného domu so súpisným číslom XXX, D. B. J. K. XXXX. Titulom nadobudnutia vlastníctva žalovaného je darovacia zmluva s vecným bremenom, ktorých vklad bol povolený dňa 17. 03. 2006 pod V-133/06. Na uvedenom liste vlastníctva je v časti C: Ťarchy pod poradovým číslom 1 zapísané vecné bremeno - právo doživotného bývania a užívania

nehnuteľnosti p.č. 7429/987. + rod. dom s.č. 487/p.č. XXXX v prospech L. B., nar. XX. XX. XXXX a v prosp. A. B., nar. XX. XX. XXXX.

5. Podľa darovacej zmluvy spojenej so zriadením práva vecného bremena doživotného práva bývania a užívania nehnuteľnosti z 11. 01. 2006, matka strán sporu - L. B. ako darca I. a žalobkyňa ako darca II. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. C. darovali žalovanému, matka strán sporu v podiele 5/6 z celku a žalobkyňa v podiele 1/6 z celku. V čl. 4 uvedenej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že na predmete daru sa zriaďuje právo vecného bremena, ktorým vzniká darcovi I. a darcovi II. doživotné právo bývania a užívania. Súčasne zmluvné strany dohodli povinnosť obdarovaného žalovaného poskytnúť darcovi I. a darcovi II. v prípade jeho choroby, pomoc podľa svojich schopností a možností a zároveň aj v starobe. U darcu I. sa obdarovaný zaviazal poskytnúť mu potrebnú pomoc. Vklad uvedenej zmluvy bol povolený dňa 17.3.2006 pod V-133/06.

6. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je vrátenie daru určením vlastníckeho práva žalobkyne k podielu nehnuteľností tvoriacich predmet jej daru žalovanému z dôvodu, že žalovaný jej ako oprávnenej zo zriadeného vecného bremena neumožňuje výkon práv vyplývajúcich zo zriadeného vecného bremena. Žalovaný na jej výzvy na vrátenie daru nereagoval.

7. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že aj v čase povolenia vkladu uvedenej darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena v prospech žalobkyne (17. 03. 2006), sa žalobkyňa dlhodobo zdržiavala v USA u žalovaného, a to od roku 2004 až do 25. 04. 2014. Ani po svojom návrate z USA žalobkyňa predmet daru neužívala a ani tam nebývala, keď bývala u svojho priateľa. So žalovaným sa po návrate z USA stretla až pri pobyte žalovaného na Slovensku dňa 31. 07. 2014, kedy trvala na tom, aby žalovaný prepísal na ňu polovicu domu. Podľa žalobkyne, žalovaný už mal k tomuto úkonu pripravené papiere, avšak po jeho príchode do domu (tvoriaceho tiež predmet daru v podiele 1/6) žalovaný konštatoval, že mu v dome chýbajú veci po medzičasom (v roku 2008) zosnulej matke strán sporu. Potom vznikol medzi stranami konflikt, pri ktorom žalovaný mal žalobkyňu zakázať vstup do domu do času, kým mu nebudú vrátené chýbajúce veci. Žalovaný podľa žaloby v uvedený deň aj vymenil zámok na dverách domu, pričom podľa žalobkyne mal byť žalovaný voči nej v priebehu konfliktu aj agresívny (mal kričať a mal ju aj udrieť), v dôsledku čoho zutekala z nehnuteľnosti. Určitý čas predmetnú nehnuteľnosť užíval syn žalobkyne (L. J.), ktorý mal dom čiastočne zrekonštruovať na stav podľa predloženej fotodokumentácie pred a po rekonštrukcii. Žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne listom z 24. 02. 2013 (podľa žalobkyne správny dátum vyhotovenia listu bol 24. 02. 2014) vyzval syna žalobkyne na uvoľnenie rodinného domu s.č. XXX so záhradou na H. C. X F. C. najneskôr do 26. 03. 2014. Súčasne žalovaný vyzval syna žalobkyne na odpratanie vozidiel jeho známych a kamarátov, zaparkovaných pred predmetným rodinným domom, a to do 10. 03. 2014. Podľa uvedenej výzvy mal syn žalobkyne odovzdať kľúče od nehnuteľnosti vlastníkovi alebo poverenému L. C.. Žalobkyňa takéto konanie žalovaného voči jej synovi považovala za akt vyhodenia syna s jeho, v tom čase, tehotnou priateľkou z nehnuteľností patriacich žalovanému, a preto žalovaného opustila a vrátila sa naspäť na Slovensko dňa 24. 04. 2014.

8. Podľa zápisnice OR PZ v Komárne odboru poriadkovej polície OO PZ Komárno z 05. 10. 2016 sa žalobkyňa v uvedený deň dostavila na políciu, aby doplnila svoje trestné oznámenie z 19. 09. 2016. Žalobkyňa sa do zápisnice vyjadрила, že pre vystaňovanie syna s tehotnou priateľkou sa nahnevala na brata. V apríli 2014 sa zbalila a dňa 24. 04. 2014 sa vrátila domov, pričom nešla do domu na C. H. F. C., ale k priateľovi s ktorým mala vtedy vzťah. V dome už vtedy býval na základe nájomnej zmluvy M. F.. Brat v lete 2014 prišiel, stretli sa v Bratislave, kde jej prisľúbil, že prepíše na ňu polovicu domu. Po tejto dohode išli spolu na dom na C. H. F. C., kde sa pohádali, nakoľko jej žalovaný doslova povedal, že ten dom na ňu neprepíše. Tiež jej povedal, že na ňu pošle „negrov“ z Ameriky, aby ju zlikvidovali, pričom jej dal facku. Doposiaľ na ňu polovicu domu neprepísal. Podľa uvedenej zápisnice, žalobkyňa bola naposledy so žalovaným v osobnom kontakte v lete 2014, kedy malo dôjsť k prepisu nehnuteľnosti. Od leta 2014 vec neriešila do 11. 06. 2015, kedy podala žalobu na súd. Žalobu podala aj 14. 09. 2016. M. F., ktorý žije v dome je bratovým kamarátom. Bol bezdomovec a alkoholik, a preto ju hnevá, že do domu nasťahoval brat (žalovaný) práve jeho. Povedal jej, aby M. nechala na pokoji. Žalobkyňa sa súčasne vyjadрила, že pod tým, ako ju brat vyhnal z domu myslela to, že nemá kľúče od domu. V závere zápisnice, žalobkyňa uviedla, že právo doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti má ona, jej syn toto právo nemal. Podľa uznesenia OR PZ, odboru poriadkovej polície OO PZ Komárno z 20. 10. 2016 ČVS: ORP-602/KN-KN-2016, trestné oznámenie žalobkyne vo veci podozrenia z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 odsek 1

Trestného zákona poverený príslušník PZ odmietol, lebo nie je dôvod na začatie trestného stíhania, prípadne na postup podľa odseku 2 Trestného poriadku. Podľa odôvodnenia uvedeného uznesenia, z výsluchu samotnej oznamovateľky (žalobkyne) je zrejmé, že od 24. 04. 2014 až doposiaľ (20. 10. 2016) sa nepokúsila vyhľadať nájomníka N. O. F. s tým, že by do predmetného domu chcela vstúpiť, resp. sa nasťahovať, ako ani žiadnym spôsobom nekontaktovala v tejto veci svojho brata (žalovaného). Z nájomnej zmluvy medzi prenajímateľom (žalobcom) ako jediným vlastníkom rodinného domu v C. B. C. K. X a nájomcom N. O. F. vyplýva, že doba nájmu predmetnej nehnuteľnosti je od 01. 03. 2015 do 31. 03. 2017. Ďalej sa v odôvodnení daného uznesenia uvádza, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že D. B. akýmkoľvek spôsobom bráni v užívaní nehnuteľnosti A. B.. Oznamovateľka sama nevykonala reálne úkony smerujúce k tomu, aby predmetnú nehnuteľnosť mohla obývať (napr. požiadanie o kľúče). Výroky D. B. (že na ňu pošle „negrov“) by bolo možné postihnúť ako priestupok, na prejednanie ktorého je oprávnený Okresný úrad v Komárne, odbor všeobecnej vnútornej správy, priestupkové oddelenia. Priestupok však nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky.

9. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že žalovaného vyzývala na vrátenie daru ústne, mailom aj cez SMS, pričom ako dôkaz predložila tri snímky zachytávajúce iba jednu SMS komunikáciu v jazyku slovenskom s účastníkom označeným v telefóne odosielateľa menom a priezviskom žalovaného, s telefónnym číslom XXXXXXXXXXXXX z 13. 09. 2016, v ktorej žalobkyňa označená ako sestra A. vyzýva osobu označenú ako D. o vrátenie daru, a to podielu domu „... na ul. C. XXX/X C.“ čo darovala darovacou zmluvou z 11. januára 2006. Totožný text je aj obsahom mailu odoslaného taktiež dňa 13. 09. 2016 z mailovej adresy P. <XXXXXXXXXXXXXXXX@XXX.XXX> na mailovú adresu D. <XXXXXXXXXXXXXXXX@XXXXXXXXXX.XXX>. Dôvod žiadaného vrátenia predmetu daru žalovaným - ako obdarovaným - v uvedenej výzve žalobkyne z 13. 09. 2016 nie je uvedený. Dôkaz o tom, že žalobkyňa žalovaného vyzývala, aby jej, ako oprávnenej z vecného bremena, umožnil výkon tohto práva, žalobkyňa v žalobe neoznačila a ani nepredložila, rovnako ako nepredložila tvrdenú mailovú komunikáciu, resp. komunikáciu cez SKYPE, v ktorej sa jej žalovaný mal vyhrážať, resp. uviesť, že kľúče jej nedá.

10. Podľa názoru súdu prvej inštancie pre dané konanie je bez významu, že v notárskej zápisnici z 27. 04. 2017 sp. zn. N 19/2017, Nz 14274/2017, NCRIs 14548/2017 notárka JUDr. Veronika Mészáros osvedčila, že N. O. F. ako nájomca žalovaného v deň spísania notárskej zápisnice odmietol vpustiť žalobkyňu do rodinného domu so súp. č. XXX na adrese C. XXX/X F. C. a neposkytol jej kľúče od domu. N. O. F. totižto nie je povinným z vecného bremena zriadeného v prospech žalobkyne, so žalobkyňou nie je v žiadnom právnom vzťahu. Podľa odôvodnenia uznesenia OR PZ, odboru poriadkovej polície OO PZ Komárno z 20. 10. 2016 ČVS: ORP-602/KN-KN-2016, N. O. F. mal so žalovaným uzavretú nájomnú zmluvu v znení dodatku na dobu od 01. 03. 2015. Do marca 2014 užíval nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalovaného syn žalobkyne, ktorý mal spraviť aj rekonštrukciu rodinného domu, avšak podľa fotografií predložených žalovaným či už zo 04. 03. 2014, resp. 04. 05. 2014, na ktorých má byť zachytený stav domu po odchode syna z nehnuteľnosti, v priestore zrekonštruovanej kuchyne sa nič nenachádza, ani kuchynská linka, ani spotrebiče a vytečený radiátor stojí na podlahe. Radiátor je demontovaný a vytečený aj v zrekonštruovanej izbe. V dome chýbajú dvere a niekde chýbajú aj rámy dverí, ktoré sú zjavne vyložené z dverných otvorov. O tom, že žalovanému z domu zmizli veci, ku ktorým žalovaný mohol mať citový vzťah, keď sa o nich podľa výpovede žalobkyne vyjadril, že to je jeho dedičstvo po matke, sa žalovaný dozvedel až po príchode na Slovensko v apríli 2014. Preto žalovaný 03. 04. 2014 podal aj trestné oznámenie na syna žalobkyne, ako vyplýva z uznesenia odboru poriadkovej polície Obvodného oddelenia OR PZ Komárno ČVS: ORP-249/KN-KN-2014 MP z 14. 04. 2014 (č.l. 121) založeného do spisu žalobkyňou. Dôvodom podania trestného oznámenia malo byť odcudzenie tam špecifikovaných vecí predbežne v hodnote 12.000 eur a poškodenie tam špecifikovaných vecí vo výške 15.000 eur. Z uvedeného uznesenia vyplýva, že žalovaný mal so synom svojej sestry slovné nezhody z dôvodu, že tento začal svojvoľne prerábať dom žalovaného bez jeho povolenia. Z uvedeného dôvodu žalovaný syna žalobkyne vyzval na vysťahovanie a uvoľnenie nehnuteľnosti. Podľa uvedeného uznesenia zo 14. 04. 2014 sa žalovaný ako poškodený mal dostaviť dňa 10. 04. 2014 na oddelenie za účelom doplnenia trestného oznámenia oznámením, že skutok sa tak nestal ako ho opísal, že išlo o nedorozumenie v rodine medzi príbuznými. Preto uznesením zo dňa 14. 04. 2014 poverený príslušník PZ odmietol trestné oznámenie žalovaného, ktorý však na pojednávaní dňa 06. 06. 2023 poprel, že by svoje trestné oznámenie dopĺňal a odvolal ho. Žalovaný navrhol doplniť dokazovanie pripojením spisu OR PZ KN: ČVS:ORP-249/KN-KN-2014 MV za účelom preverenia, či bol na polícii za účelom späťvzatia trestného oznámenia. Súd prvej inštancie vykonanie tohto dôkazu nepovažoval za potrebné vykonať z

dôvodu jeho neúčelnosti pre dané konanie o učenie spoluvlastníckeho práva žalobkyne titulom vrátenia daru.

11. Súd prvej inštancie nepovažoval za hospodárne vykonať ani výsluch syna žalobkyne zameraný na to, ako sa k nemu žalovaný správal, keď medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako jediný vlastníak nehnuteľností vyzval listom z 24. 02. 2013 (správne 24. 02. 2014) syna žalobkyne na vypratanie nehnuteľností do 26. 03. 2014. Syn žalobkyne (so svojou tehotnou priateľkou) nebol oprávnený z vecného bremena svedčiaceho v prospech žalobkyne, preto výzvu žalovaného ako výlučného vlastníka predmetných nehnuteľností synovi žalobkyne na vypratanie nehnuteľností súd nepovažuje za hrubé porušenie dobrých mravov, ale za výkon práv vlastníka nehnuteľností, aj keď sa toto konanie žalovaného nepáčilo žalobkyni. Oprávnenou z vecného bremena bola po smrti matky strán sporu len osoba žalobkyne, bez ohľadu na skutočnosť, že jej syn v predmetnom dome vyrástol. Tento so žalobkyňou ako oprávnenou z vecného bremena, nežil ani v spoločnej domácnosti v zmysle § 115 OZ, keď žalobkyňa žila od roku 2004 v Amerike, v domácnosti spolu so žalovaným. Z pripojeného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 14C/398/2015 vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 11. 06. 2015 domáhala voči žalovanému uloženia povinnosti strpieť právo doživotného bývania a užívania nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX pre k.ú. C.. Konanie v tejto veci bolo z dôvodu späťvzatia žaloby pred jej doručením žalovanému zastavené uznesením z 31. 01. 2017. Z pripojeného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/255/2016 vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 14. 09. 2016 domáhala voči žalovanému určenia jej spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX pre k.ú. C. v podiele 1/6 z celku titulom vrátenia daru. Konanie aj v tejto veci bolo z dôvodu späťvzatia žaloby pred jej doručením žalovanému zastavené uznesením z 31. 01. 2017. Maily v jazyku maďarskom z 22. 03. 2017 a z 24. 03. 2017 (č.l. 81-83 súdneho spisu) súd prvej inštancie, vzhľadom na vyhlásenie žalobkyne, že s vecou nesúvisia (čl. 88 súdneho spisu), opätovne podrobil dokazovaniu len za účelom preukázania totožnosti mailových adries strán sporu, a preto nezabezpečil ani preklad týchto cudzojazyčných mailových správ do jazyka slovenského, aj keď podľa názoru odvolacieho súdu mala žalobkyňa týmito mailovými správami z marca 2017 (v jazyku maďarskom) preukázať svoj záujem ujať sa užívania predmetných nehnuteľností.

12. Žalobkyňa v danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie preukázala svojimi správami z 13. 09. 2016 (na čl. 70-73), že žalovaného vyzývala na vrátenie daru, aj keď dôvod vrátenia vo svojich správach skutkovo vôbec nešpecifikovala, keď jej výzva neobsahuje skutkové vymedzenie dôvodu požadovaného vrátenia daru, teda v nej absentuje skutkové vymedzenie takého konania žalovaného, ktoré žalobkyňa považovala za také hrubé porušenie dobrých mravov žalovaným, v dôsledku ktorého ho žalobkyňa vyzývala na vrátenie daru. Aj keď zákon pre takúto výzvu nepredpisuje žiadnu formu, podľa názoru súdu adresátovi výzvy musí byť zrejmý dôvod požadovaného vrátenia daru, aby sa prípadne mohol brániť. Podľa názoru súdu prvej inštancie, dôvod žalobkyňou požadovaného vrátenia daru je zrejmý až zo žaloby v danej veci, doručenej súdu 02. 05. 2017, ktorá bola žalovanému doručená dňa 25. 01. 2019 fikciou, v súlade s § 106 ods. 3 CSP. Žalovaný na pojednávaní dňa 06. 06. 2023 nepoprel, že žalobkyni odmietol sprístupniť vecným bremenom zaťažené nehnuteľnosti, ku ktorým má žalobkyňa zriadené právo doživotného bývania a užívania, ako ani nepoprel, že žalobkyni odmietol dať kľúče. Toto odmietnutie vydania kľúčov žalovaný na pojednávaní dňa 06. 06. 2023 odôvodnil tým, že v dome nič nebolo (ani voda, ani teplo), a preto tam mohol bývať len bezdomovec.

13. Žalovaný ako povinný z vecného bremena bol povinný vytvoriť žalobkyni ako oprávnenej z vecného bremena priestor, aby sa sama rozhodla, či bude v dome zaťaženom vecným bremenom bývať, napriek jeho stavu, alebo ho bude ako oprávnená z vecného bremena užívať, a to akýmkoľvek spôsobom. Navyše, strany sporu sa pri zriadení vecného bremena zmluvou z 11. 01. 2006 nedohodli inak, preto v súlade s § 151n ods. 3 OZ by žalobkyňa ako oprávnená užívať cudziu vec titulom práva z vecného bremena bola povinná znášať aj primerane náklady na jej (cudzej veci - poznámka súdu prvej inštancie) zachovanie a opravy.

14. Podľa názoru súdu prvej inštancie je bez významu tá skutočnosť, že podľa žalovaného mal byť dom v čase po odchode syna žalobkyne neobývateľný, najmä keď žalobkyni svedčí zo zriadeného vecného bremena popri práve doživotného bývania, aj právo užívania. Preto je bez významu, na čo potrebovala žalobkyňa ako oprávnená z vecného bremena sprístupniť nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalovaného ako povinného z vecného bremena, pokiaľ žalobkyňa tieto nehnuteľnosti bola oprávnená popri doživotnom bývaní, aj užívať nešpecifikovaným spôsobom, teda bez obmedzenia.

15. Žalovaný svoje tvrdenie, že v mailoch žalobkyni ponúkol nehnuteľnosti sprístupniť, nijako nepreukázal. Pritom povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Neunesenie dôkazného bremena znamená neúspešnosť strany v spore, pretože každá zo strán sporu má povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia, čo žalovaný do vyhlásenia dokazovania za skončené nevykonával. Aj žalovaným pred pojednávaním dňa 06. 06. 2023 podmieňované sprístupnenia nehnuteľností žalobkyni v prípade, keď táto zoberie žalobu o spore späť je podľa názoru súdu hrubým porušením dobrých mravov zo strany žalovaného, najmä keď daný spor vznikol z dôvodu vylúčenia žalobkyne z výkonu jej oprávnení z vecného bremena žalovaným, ktorý je povinným.

16. Tým, že žalovaný najneskôr do 25. 01. 2019 (deň doručenie žaloby žalovanému) sústavne bránil žalobkyni vo výkone jej práv z vecného bremena, nepochybne sústavne porušoval dobré mravy hrubým spôsobom. Sústavné porušovanie dobrých mravov zakladá dôvod na vrátenie daru žalobkyni v zmysle § 630 OZ špecifikovaný v žalobe, a preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel a žalobkyňu určil za spoluvlastníčku predmetu daru v rozsahu jej daru žalovanému, a to titulom vrátenia daru.

17. K právnym zástupcom žalobkyne namietanému porušeniu zásady koncentrácie konania predkladaním dôkazov zo strany žalovaného na pojednávaní dňa 06. 06. 2023 súd prvej inštancie uviedol, že po zrušení predchádzajúcich rozsudkov o spore, konanie vo veci pokračuje, a preto žalovaný bol aj dňa 06. 06. 2023 oprávnený predložiť alebo označiť dôkazy ako prostriedky svojej obrany, a to až do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP).

18. K právnym zástupcom žalovaného tvrdenej prekážke vyhovenia žalobe z dôvodu, že na liste vlastníctva by zostalo právo vecného bremena v prospech žalobkyne súd prvej inštancie poznamenal, že tým, že žalobkyňa ako osoba oprávnená z vecného bremena sa stáva spoluvlastníkom nehnuteľností zaťažených vecným bremenom, dochádza k splynutiu práv oprávneného s povinnosťami vlastníka (§ 584 OZ), ktorý je titulom svojho vlastníctva daných nehnuteľností v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s nimi (§ 123 OZ). Teda žalobkyňa, popri práve užívania a bývania (z vecného bremena), nadobudne aj ďalšie práva vlastníka.

19. O náhrade trov celého konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 3 CSP a § 255 ods. 1, 2 CSP s tým, že procesne úspešnej žalobkyni priznal 100% náhradu trov celého konania.

20. Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Namietal, že rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP. Napadnutý rozsudok je pre žalovaného prekvapivým rozhodnutím. Nerozumie prečo súd prvej inštancie rozhodol inak, ako rozhodol svojím rozsudkom zo dňa 30. 05. 2019, pričom dôvod odklonu právneho názoru súdu nie je možné pre nedostatok jeho dôvodov zistiť. Je toho názoru, že dôkazná situácia sa zásadným spôsobom nezmenila. Žalovaný poprel skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadne fyzického útoku a vyhrážania sa žalovaného žalobkyni. Poprel tiež skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadne bezdôvodného znemožnenia užívania predmetného rodinného domu na základe práva z vecného bremena žalobkyňou, ako aj skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadne bezdôvodného vypratania syna žalobkyne z tohto rodinného domu. Napriek tomu žalobkyňa svoje skutkové tvrdenia nepreukázala.

21. Ďalej žalovaný uviedol, že v súvislosti s bodom 24 odôvodnenia, podľa ktorého dôvod požadovaného vrátenie daru je zrejмый až zo žaloby, ktorá bola doručená žalovanému fikciou dňa 25. 01. 2019, žalovaný týmto vznáša námietku premlčania. V zmysle žaloby žalovaný mal žalobkyne odopierať užívanie nehnuteľnosti dňa 31. 07. 2014, kedy jej začala plynúť trojročná premlčacia lehota na doručenie kvalifikovanej žiadosti o vrátenie daru. Táto bola však žalovanému doručená až 25. 01. 2019, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. K bodu 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku namietal, uznesenie policajného zboru, pretože žalovaný na základe udalosti v ňom opísaných nemohol žalobkyni umožniť využívanie jej práva vyplývajúceho z vecného bremena. Žalovaný trvá na tom a navrhuje, aby bol dôkaz oboznámením sa s obsahom spisu vykonaný odvolacím súdom. Žalovaný totiž nepodal oznámenie na škodu vo výške 12.000 eur a 15.000 eur, ale na sumu 50.000 eur. Žalovaný tiež nerozumie

akým spôsobom sa uznesenie zo dňa 14. 04. 2014 dostalo sa do dispozície žalobkyne. Vzhľadom na uvedené považuje žalovaný toto uznesenie za podvrh.

22. V ďalšom vyjadril nesúhlas s bodom 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého je bez právneho významu na čo potrebovala žalobkyňa ako oprávnená z vecného bremena sprístupniť nehnuteľnosti. V prvom rade súd zaujal toto stanovisko bez zistenia, preukázania nevyhovujúcej bytovej otázky žalobkyne v inkriminovanom období, čo je v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v bode 24. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia zo dňa 08. 11. 2020 na č. I. 136 a nasl. spisu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. Na druhej strane nebolo preukázané, že by žalobkyňa predmetné nehnuteľnosti užívať vôbec potrebovala. V neposlednom rade nebolo preukázané, že by tým boli porušené dobré mravy a už vôbec nie hrubo. Má za to, že nebolo preukázané bránenie žalobkyne v užívaní nehnuteľnosti zo strany žalovaného, žalobkyňa sama nevykonala reálne úkony smerujúce k tomu, aby predmetnú nehnuteľnosť mohla obývať (napr. požiadanie o kľúče od domu a pod.). Právny názor uvedený v bode 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku je v rozpore s CSP. Súd prvej inštancie nemá oprávnenie dopĺňať skutkové tvrdenia žalobkyne, ktorá návrh na mimosúdnu dohodu nepovažovala, ani neoznačila za hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaného. Tým, že uvedený návrh žalobkyňa neprijala zároveň potvrdila žalovaným tvrdený nezáujem žalobkyne o výkon práv z vecného bremena.

23. Žalovanému nie je z odôvodnenia bodu 26 napadnutého rozsudku jasné, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný najneskôr do 25. 01. 2019 sústavne bránil žalobkyne vo výkone jej práva. Súd prvej inštancie zásadným spôsobom pochybil, keď nestanovil zároveň počiatok bránenia žalobkyne vo výkone jej práv z vecného bremena. Bez stanovenia tohto časového ohraničenia nie je možné posúdiť, či sa jednalo o sústavné porušovanie. Napriek tomu ku sústavnému porušovaniu nedošlo. Brániť vo výkone práv z vecného bremena a to či už sústavne, alebo nie je možné len v tom prípade, ak by žalobkyňa využívať svoje právo z vecného bremena mala v úmysle. Ak by využívanie v úmysle nemala, nie je možné jej v ňom brániť. V tejto súvislosti unikla vyhodnocovacej pozornosti súdu prvej inštancie výpoveď žalobkyne urobená na polícii dňa 05. 10. 2016, ktorá sa nachádza na č.l. 75 spisu kde uviedla, že dňa 24. 04. 2014 prišla domov, nešla však do domu na Komárňanskej ulici, ale k priateľovi, s ktorým vtedy mala vzťah. Zároveň uviedla, že od leta 2014 neriešila túto vec až do 11. 06. 2015, kedy podala návrh na súd. Z uvedeného je zrejmé, že v období od 24. 04. 2014 do 11. 06. 2015 žalobkyňa nemala záujem o využívanie svojho práva užívať nehnuteľnosť žalovaného, preto jej žalovaný nemal a ani nemohol v čom brániť. Uviedol, že v konaniach sp. zn. 14C/389/2015 a sp. zn. 8C/255/2016 boli žaloby vzaté žalobkyňou späť, teda sa má za to, akoby tieto neboli ani nikdy podané, čiže žalobkyňa v tomto období nemala záujem o využívanie svojho práva.

24. K dobrým mravom a ich porušovaniu žalovaný uviedol, že mimo vyhodnocovacej pozornosti súdu prvej inštancie zostala aj skutočnosť žalobkyňou nepopretá, podľa ktorej jej žalovaný deväť a pol roka rokov poskytoval v spojených štátoch bezplatné bývanie, stravovanie, platil jej výučbu angličtiny, kúpil jej mikrobús Toyota, hradil nemocenské poistenie mesačne vo výške 450.- USD. zabezpečil jej prácu s príjmom 20.- USD na hodinu. Toho všetkého sa žalobkyňa vzdala po doručení výzvy právnej zástupkyne žalovaného zo dňa 24. 02. 2014, na vyst'ahovanie sa zo sporného domu jej synovi a vrátila sa na Slovensko. Žalovaný záverom podaného odvolania opätovne poukázal na skutočnosti uvedené už v jeho predchádzajúcich podaniach adresovaných súdu prvej inštancie a uviedol, že žalobkyňa nemôže poprieť skutočnosť, že žalovaný opakovane za ňu zaplatil odvody za jej zamestnancov v spoločnosti s ručením obmedzeným dva krát po 11.000 eur, aby predišiel exekučnému konaniu vedenému voči žalobkyne. Predtým matka strán sporu zdedila po svojom mladšom bratovi v maďarských forintoch sumu 10.000 USD. ku ktorej chcel žalovaný pridať tiež 10.000 USD, ktorá suma mohla slúžiť ako záloha na kúpu domu v Atlante, ktorého hodnota by bola dnes 250.000 USD. Syn žalobkyne povedal, že peniaze zamení a prinesie. Ani matka strán sporu ani žalovaný z tých peňazí nevidel ani halier. Nehovoriac o tom, že syn žalobkyne v spornom dome býval bezplatne.

25. Žalobkyňa vo vyjadrení k žalovaným podanému odvolaniu uviedla, že čo sa týka fyzického útoku žalovaného na žalobkyňu, ktorý mal tento poprieť, tak samotný žalovaný sa priznal k facke, a to v emailovej komunikácii zo dňa 05. 05. 2022, pričom ani nepoprel skutočnosť, že znemožnil žalobkyne užívanie nehnuteľností a rovnako nepoprel ani skutočnosť, že vypratol syna žalobkyne. Čo sa týka námietky premlčania, žalobkyňa uviedla, že podľa jej názoru námietku premlčania musí strana sporu vzniesť pri prvom možnom úkone, preto na túto námietku vyslovenú až v odvolaní, nemožno prihliadať.

Samotná námietka je však nesprávna, pričom je nesporné a súdom preukázané, že žalobkyňa sa domáhala vrátenia daru už v elektronickej komunikácii, pričom v tejto súvislosti žalovaný potvrdil správnosť svojich elektronickej komunikácii. Žalovaný sústavne bránil žalobkyni vo výkone svojich práv vyplývajúcich zo zriadeného vecného bremena, preto táto námietka neprichádza do úvahy. Žalovaný sa mylne domnieva, že premlčacia lehota sa počíta od 31. 07. 2014, nakoľko k sústavnému porušovaniu dobrých mravov dochádzalo aj po podaní žaloby, resp. aj po doručení žaloby žalovanému. Čo sa týka policajného spisu, čo žalovaný považuje za najdôležitejší fakt, pretože svoje trestné oznámenie nestiahol, žalobkyňa uviedla, že to bol samotný žalovaný, ktorý jej stiahnutie trestného oznámenia aj oznámil, o čom v prílohe predkladá ako dôkaz správu žalovaného adresovanú žalobkyni. Hneď prvá veta v tejto správe je o tom, že jej žalovaný v prílohe posielal stiahnutie trestného oznámenia tak, ako jej to sľúbil a priložil mi k tomu aj samotné uznesenie polície. Preto tieto tvrdenia žalovaného, rovnako ako ostatné tvrdenia v podanom odvolaní považuje žalobkyňa za čisto účelové a manipulatívne. Všetky tieto tvrdenia žalovaného potom popiera.

26. Žalovaný nepoprel skutočnosť, že by žalobkyňa potrebovala zabezpečiť svoju bytovú otázku bývaním v predmetnom rodinnom dome, k tomu sa aj podrobne vyjadrila a uviedla aj zoznam, kde všade bývala dočasne, nakoľko nikde nemala možnosť trvalo sa usadiť. Bola dokonca nútená istý čas bývať aj v podnájme a platiť si nájom, keďže z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný jej bránil vo výkone vecného bremena. Žalobkyňa nevie, odkiaľ vzal žalovaný tvrdenie, že späťvzatím žaloby sa má za to, že žalobkyňa nemala záujem o využívanie svojho práva. Takýto právny účinok späťvzatia žaloby zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva a je prejavom absolútne nesprávneho myšlienkového postupu žalovaného. Skutkové tvrdenia ohľadne bývania a pomoci zo strany žalovaného v USA uvádzané žalovaným v odvolaní sú podľa názoru žalobkyne z hľadiska posúdenia veci úplne bezpredmetné. K týmto však z dôvodu opatrnosti uvádza, že za bezplatné bývanie žalobkyňa poskytla žalovanému nefinančné plnenie v podobe varenia, zehlenia, prania, upratovania a ostatných domácich prác. Všetky svoje výdavky hradila z vlastných zdrojov a z vlastného príjmu, keďže si našla prácu v opatrovníckej agentúre po kurze angličtiny, ktorý si sama platila. Uviedla, že všetko čo žalovaný zaplatil namiesto žalobkyne, táto všetko vrátila, o čom svedčí priložený dôkaz o úhrade 900 dolárov. Žalovaný nikdy za žalobkyňu nezaplatil 22.000 eur, v tom čase (v roku 2006) euro ešte ani nebolo zavedené na Slovensku.

27. Súd prvej inštancie prvý krát vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 30. mája 2019, č. k. 13C/26/2017-102 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Krajský súd v Nitre, na základe odvolania žalobkyne, uznesením zo dňa 18. novembra 2020, č. k. 5Co/213/2019-136 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného zo dňa 10. mája 2022, č. k. 13C/26/2017-231 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobkyni priznal náhradu trov celého konania. Z dôvodu podaného návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovaným, súd prvej inštancie rozsudok pre zmeškanie zrušil a to uznesením zo dňa 15. februára 2023, č. k. 13C/26/2017-267. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania.

28. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSPP) preskúmal odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok a to zvolením procesného postupu v zmysle § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), následne dospejúc k tomu záveru, že podané odvolanie žalovaného je nedôvodné a z toho dôvodu napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, stotožňujúc sa pritom s rozsahom ako aj obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP), na ktoré v ďalšom poukazuje.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

32. Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.
33. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.
34. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.
35. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené, a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.
36. Podľa § 630 OZ, darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že hrubo porušuje dobré mravy.
37. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.
38. Podľa § 151n ods. 1 OZ, vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti alebo patria určitej osobe.
39. Podľa § 151p veda prvá OZ, vecné bremená zanikajú rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.
40. V prípade tohto prebiehajúceho odvolacieho konania, odvolací súd pri rešpektovaní svojej zákonnej povinnosti skúmať, či zo strany žalovaného, napadnutý – vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 06. 06. 2023, č.k. 13C/26/2017-301 nebol vydaný v konaní, postihnutom výskytom niektorej z procesných väd, zakotvených v ust. § 389 ods. 1 CSP, prijal ten záver, že daný napadnutý rozsudok ani jednou z procesných väd uvedených v citovanom ustanovení CSP netrpí, a preto vo vzťahu k nemu aplikoval procesný postup podľa § 387 ods. 1,2 CSP, majúci za následok potvrdenie napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie ako vecne správneho. Ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP bol potvrdený aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.
41. Pokiaľ ide o rozsah zisteného skutkového stavu zo strany konajúceho súdu prvej inštancie, tak tento podľa názoru odvolacieho súdu bol adekvátny k prijatiu, resp. vyneseniu objektívneho a zároveň aj spravodlivého rozhodnutia vo veci samej, v konečnom dôsledku potvrdeného odvolacím súdom, ako vecne správneho. Opodstatnenosť zaujatého právneho záveru, ohľadom dôvodnosti podanej žaloby žalobkyne, prvoinštančný súd správne odôvodnil aplikáciou príslušných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu, t. j. Občianskeho zákonníka, konkrétne ust. § 630 a § 151n a nasl. Z hľadiska vecnej správnosti je potrebné vyhodnotiť aj proces dokazovania, zrealizovaný v danej prejednávanej veci konajúcim súdom, pretože dôkazy predložené stranami tohto sporu boli vyhodnotené jednotlivo a zároveň aj v ich vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetko vyšlé počas sporu najavo, čo plne korešponduje s obsahom ust. § 191 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Konajúci súd v priamej súvislosti s vynesením svojho, v poradí tretieho rozhodnutia vo veci samej, rešpektoval aj záväzný právny záver v zmysle § 391 ods. 2 CSP tak, ako bol obsiahnutý v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho zo dňa 18. 11. 2020, č. k. 5Co/213/2019-136.
42. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje so zaujatým právnym názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že žalovaný ako povinný subjekt, zo zriadeného vecného bremena, bol povinný vytvoriť žalobkyňi, ako subjektu oprávneného z daného vecného bremena taký priestor, že bolo na jej rozhodnutí, či bude v nehnuteľnostiach, zaťažených vecným bremenom bývať, a to aj napriek stavu domovej nehnuteľnosti, v ktorom sa táto v inkriminovanom čase nachádzala. Nesplnenie tejto povinnosti v naznačenom smere žalovaným, minimálne od 31. 07. 2014 do 25. 01. 2019, t. j. dňa doručenia žaloby žalovanému, je možné opodstatnene považovať sústavné porušovanie dobrých mravov v zmysle § 3 ods. 1 OZ, ktoré vzhľadom na preukázanú sústavnosť predstavuje hrubé porušenie dobrých mravov. V kontexte nesplnenia tejto povinnosti žalovaným, rezultujúcej pre neho zo zriadeného vecného bremena, súd prvej inštancie opodstatnene podanej žalobe vyhovel. V tejto súvislosti je potrebné ďalej uviesť, že zriadené vecné

bremeno v prospech žalobkyne, okrem bezplatného užívania danej domovej nehnuteľnosti, oprávňoval ho túto užívať, aj záhradu patriacu k domovej nehnuteľnosti, čo však bolo jednoznačne žalobkyni znemožnené, pretože až do vyhlásenia napadnutého rozsudku, táto nemala možnosť vstúpiť do predmetných nehnuteľností, ku ktorým jej žalovaný odmietal vydať kľúče. V súvislosti s uvedeným neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného, podľa ktorej žalovaná po návrate z USA nebola odkázaná na riešenie vlastnej bytovej situácie v predmetnej domovej nehnuteľnosti, nakoľko ju už mala vyriešenú. Žalobkyňa bola žalovaným, vo výkone svojho oprávnenia z vecného bremena, sústavne obmedzovaná nemožnosťou užívania záhrady, patriacej k domovej nehnuteľnosti, čo je sám o sebe dôvod k vyhoveniu podanej žalobe.

43. Taktiež je potrebné považovať za vecne správne a zodpovedajúce rozsahu zisteného skutkového stavu konštatovanie prvoinštančného súdu, vychádzajúce z toho, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že prostredníctvom mailov ponúkol dané nehnuteľnosti sprístupniť žalovanej. Práve naopak, svojím návrhom pred začatím pojednávania pred súdom prvej inštancie dňa 06. 06. 2023, žalobca navrhol žalobkyni sprístupnenie daných nehnuteľností, avšak pod tou podmienkou, že žalobkyňa svoju žalobu v danej prejednávanej veci zoberie späť. Takto skoncipovaný obsah predmetného návrhu žalobcu súd prvej inštancie dôvodne považoval za hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovaného. Pri rozhodovaní tohto sporu zo strany konajúceho súdu prvej inštancie, v súvislosti s nariadením pojednávania dňa 06. 06. 2023, nedošlo k porušeniu zásady koncentrácie konania, v súvislosti s predkladaním dôkazov žalovaným, pretože tento mal v zmysle ust. § 154 CSP možnosť predložiť alebo označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a to až vyhlásenia uznesenia, ktorým konajúci súd vyhlásil dokazovania pred súdom prvej inštancie za skončené.

44. Na margo vznesenej námietky premlčania žalovaným, prvýkrát vznesenej až v priebehu tohto odvolacieho konania je potrebné uviesť, že od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ust. § 366 CSP, ktoré však v tomto odvolacom konaní splnené neboli, a preto na vznesenú námietku premlčania žalovanou nebolo možné prihliadnuť, resp. o nej rozhodovať.

45. Pri akceptovaní uvedených dôvodov, ako aj obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacím súdom (§ 387 ods. 2 CSP) bolo potrebné podané odvolanie žalovaného zo dňa 01. 08. 2023, smerujúce proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 06. 06. 2023, č. k. 13C/26/2017-301 vyhodnotiť za nedôvodné s rozhodnutím o ňom tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

46. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP tak, že nárok na ich náhradu v celom rozsahu priznal plne úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní voči neúspešnému žalovanému v tomto konaní. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

47. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).